

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoPr/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124207182
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4124207182.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, C. D. XXXX/X, E., zastúpeného JUDr. Ing. Petrom Lyžičiarom, advokátom, Svätoplukovo námestie 1/B, Nitra, IČO: 52 334 490, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o zaplatenie nemajetkovej ujmy 6.430,05 eur, o odvolaní žalovaného proti výroku I. a výroku III. rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18Cpr/3/2024-319 zo dňa 18. 02. 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) vyššie označeným rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.300,- eur do 3 dní od jeho právoplatnosti (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %, o ktorej výške si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia (výrok III.).

2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ust. čl. 19 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 853 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 85 ods. 1, 2, § 86 ods. 1, 2, 3, 4, § 91 ods. 1, 2, 3, § 92 ods. 1, 2, § 122 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Zákon o HaZZ“), čl. 1 bod 2, 3, čl. 2 bod 1, 2, čl. 6 písm. b), čl. 16 písm. b), čl. 17 bod 3 písm. iii) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/ ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času a § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/5015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 6.430,05 eur, čo odôvodnil tým, že v súčasnosti vykonáva funkciu – záchranár špecialista na hasičskej stanici F. – G. v súlade so zákonom o HaZZ, kde služobný čas príslušníka HaZZ je rozvrhnutý nerovnomerne (týždenný pracovný čas sa skladá z výkonu služby a určenej služobnej pohotovosti). Žalobca ďalej poukázal na koniec roka 2021, kedy boli pracovné zmeny rozvrhnuté na 17-hodinový výkon služby, po ktorom nasledovala určená 7-hodinová služobná pohotovosť na pracovisku, pričom od 01. 01. 2022 boli pracovné zmeny rozvrhnuté na 16-hodinový výkon služby, po ktorom nasleduje určená 8-hodinová služobná pohotovosť na pracovisku (ust. § 91 ods. 1 zákona o HaZZ), t. j. v rámci jednej pracovnej zmeny strávi žalobca na pracovisku sústavne 24 hodín. Okrem určenej služobnej pohotovosti môže byť žalobcovi nariadená aj služobná pohotovosť mimo rozvrhnutia pracovného času (ust. § 92 ods. 2 Zákona o HaZZ), poprípade mu môže byť určená práca nadčas, kedy faktický výkon služby prekračuje viac ako 24 hodín sústavného výkonu. Obe vyššie

uvádzané služobné pohotovosti sa nezapočítavajú do pracovného času a výkon týchto služobných pohotovostí nie je rozlíšený ani na výplatnej páske za príslušný kalendárny mesiac, kde je uvedený len súhrnný počet odpracovaných hodín služobnej pohotovosti. Za vykonávanie určenej služobnej pohotovosti je hasič odmeňovaný za každú hodinu pohotovosti peňažnou náhradou vo výške 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (ak je služobná pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň), resp. peňažnou náhradou vo výške 30 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak je služobná pohotovosť vykonávaná v deň služobného pokoja (v deň štátneho sviatku) – ust. § 122 ods. 1 zák. o HaZZ. Služobná pohotovosť je rozdelená na aktívnu časť (práca nadčas) a neaktívnu časť a určovaná na čas nočných hodín. Do konca roka 2021 (v čase rozvrhu pracovných zmien 17/7) boli služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:30 - 05:30 hod., od začiatku roka 2022 (pri rozvrhu pracovných zmien 16/8) sú služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:00 - 06:00 hod. V prípade vyhlásenia poplachu počas služobnej pohotovosti, kedy sú hasiči vysielaní na zásah, sa služobná pohotovosť mení na prácu nadčas (aktívnu časť), inak trvá neaktívna časť. Na hasičskej stanici F. G. sa striedajú 3 hasičské zmeny a každá odsluží 10 až 11 pracovných zmien, v službe tak strávi bežne 240 až 264 hodín mesačne (kde nie sú zahrnuté hodiny nadčasov).

4. Žalobca ďalej v žalobe poukázal na obdobie od júna 2021 do mája 2024 (vrátane), za ktoré odpracoval spolu 5.893,28 hodín zmenovej služby (odpracovaných hodín zarátaných vo fonde pracovného času). Počas celého žalovaného obdobia od júna 2021 do mája 2024 (vrátane), dosiahol priemerný pracovný čas 49,67 hodín týždenne. Počas pracovnej pohotovosti sa žalobca aj v jej neaktívnej časti musí zdržiavať na pracovisku, ktorá sa však nezapočítava do fondu pracovného času, čo sa prejaví tak, že aj keď reálne v súvislosti so služobnou činnosťou je žalobca na pracovisku, v rámci fondu pracovného času sa mu toto nevykazuje. V praxi sa to prejavuje tak, že napriek tomu, že napr. v mesiaci január 2022 sa v žalobcovom fonde pracovného času uvádza počet hodín 160, tento údaj nezohľadňuje ďalších 70,75 hodín odpracovanej služobnej pohotovosti. Je zrejmé, že jeho priemerný týždenný pracovný čas počas žalovaného obdobia pravidelne presahoval nielen 40 hodinový týždenný služobný čas príslušníka HaZZ tak, ako to upravuje ust. § 85 ods. 2 zák. o HaZZ, ale aj maximálne prípustný týždenný pracovný čas v dĺžke 48 hodín tak, ako to ustanovuje článok 6 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2003/88/ES zo dňa 04. 11. 2003. K tejto skutočnosti dochádza v dôsledku, že žiadna z hodín odpracovanej služobnej pohotovosti nie je započítavaná do fondu pracovného času, keďže vnútroštátna právna úprava zákona o HaZZ služobnú pohotovosť hasičov nepovažuje za služobný (pracovný) čas, čo je v rozpore s čl. 2 ods. 1 Smernice a konštantnou judikatúrou Súdneho dvora.

5. Pri vyčíslení výšky škody žalobca vychádzal z ustanovení peňažných náhrad za služobnú pohotovosť v zmysle ust. § 122 ods. 1, 2 zákona o HaZZ. Za určenú služobnú pohotovosť mu je uhrádzaná peňažná náhrada vo výške 15 %, resp. 30 % (v dni služobného pokoja) zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, pri nariadenej služobnej pohotovosti mu je uhrádzaná peňažná náhrada vo výške 50 %, resp. 100 % (v dni služobného pokoja) zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu. Hodiny, ktoré žalobca odpracoval nad limit maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je možné analogicky posúdiť ako odpracovanie mimo rozvrhnutia služobného času, keďže tento mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu jeho práv nedochádzalo. Primeraná náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy preto predstavuje rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v ust. § 122 ods. 1 zák. o HaZZ a peňažnou náhradou uvedenou v ust. § 122 ods. 2 písm. a) zák. o HaZZ. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca určil ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka (t. j. 50 % mínus 15 %) a v prípade odpracovania služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, ako súčin odpracovaných hodín služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (t. j. 50 % mínus 30 %). Žalobca počas žalovaného obdobia jún 2021 až máj 2024 (vrátane) odpracoval spolu 1.882,8 hodín určenej služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do služobného času. Po prepočte výšky škody predstavuje nemajetková ujma v peniazoch sumu 3,42 eur (6.430,05 eur : 1.882,8 hodín) za každú hodinu porušovania práv žalobcu. Táto suma je ešte menšia, ako je priemer minimálnych hodinových miezd v Slovenskej republike pre prvý, t. j. najľahší stupeň náročnosti práce, ktorá za žalované obdobie predstavovala priemerne sumu vo výške 3,91 eur. Žalobca zdôraznil, že žalobou si neuplatňuje mzdomý nárok, ale domáha sa náhrady škody porušením únievého práva a spôsob výpočtu výšky škody podľa ust. § 122 zák. o HaZZ použil

výlučne z dôvodu neexistencie právnej úpravy, ktorá by presne stanovovala spôsob výpočtu náhrady škody v takýchto prípadoch.

6. Súd prvej inštancie posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovaného, listinnými dôkazmi. Následne po zistení skutkového a právneho stavu konštatoval, že bola daná aktívna legitímácia žalobcu na podanie žaloby, pretože žalobca sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku zásahu do jeho osobnostných práv. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, žalovaným je štát Slovenská republika konajúca prostredníctvom ústredného štátneho orgánu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy pre policajný zbor a hasičský a záchranný zbor, teda ide o subjekt, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú porušením práva Európskej únie.

7. Ďalej súd poukázal na námietku miestnej príslušnosti vznesenú žalovaným, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na ust. § 19 písm. b) Civilného sporového poriadku, keďže za skutočnosť zakladajúcu právo na náhradu škody žalobca označil zásah do jeho práv postupom žalovaného pri výkone svojho povolania. Miestom výkonu služobnej činnosti žalobcu bola hasičská stanica F. a preto bola miestna príslušnosť súdu prvej inštancie daná.

8. Predmetom sporu je nárok žalobcu na náhradu škody, nemajetkovej ujmy, spôsobenej žalobcovi nesprávnou transpozíciou Smernice 2003/88/ES do Zákona o HaZZ zo strany žalovaného, ktorá spočívala v ujme žalobcu na jeho súkromnom živote, v rodinnej aj spoločenskej sfére. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca pracoval od roku 2015 ako hasič v služobnom pomere. V pláne služieb sa evidujú hodiny služobnej činnosti a osobitne aj hodiny služobnej pohotovosti. V rámci jednej smeny je vo výkone služby 24 hodín, zároveň nebolo sporné, že žalobca počas určenej služobnej pohotovosti bol povinný byť v mieste výkonu služby a k dispozícii k plneniu služobných povinností. Žalobca tvrdil, že v zmysle článku 6 písm. b) Smernice bol stanovený limit v priemere 48 hodín v rámci 7 dní príslušného referenčného obdobia. Súd mal za to, že bolo na žalobcovi, aby preukázal, že v príslušnom referenčnom období odslúžil v rámci fondu pracovného času a pracovnej pohotovosti nad uvedený rámec. Žalobca na preukázanie týchto skutočností predložil prehľad odpracovaných hodín, určenú služobnú pohotovosť, priemerný týždenný čas a výplatné pásky. Súdu z dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že pri určovaní, respektíve nariadení pracovnej pohotovosti spolu s určeným služobným časom došlo k prekračovaniu maximálneho limitu 48 hodín priemerného pracovného týždňa žalobcu v žalovanom období (jún 2021 - máj 2024). Z uvedeného mal súd za to, že došlo k porušeniu článku 6 písm. b) smernice, pričom na uvedené nemala vplyv ani skutočnosť, že žalovaný si uplatnil na výpočet priemerného pracovného času žalobcu referenčné obdobie 6 mesiacov (podľa § 86 ods. 1 druhá veta ZoHaZZ), pretože podľa výsledkov dokazovania, žalobcom priemerný služobný čas presiahol 48 hodín v každom z uvedených období.

9. Súd prvej inštancie poukázal na povinnosti vyplývajúce pre Slovenskú republiku z členstva v Európskej únii, najmä povinnosť riadne a včas s poukazom na čl. 291 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalovaný v rámci preberania Smernice 2003/88/ES po vstupe do Európskej únie nezohľadnil skutočnosť, že pracovná (služobná) pohotovosť predstavuje pracovný (služobný) čas pracovníka, a teda cieľ článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES nebol v prípade zákona č. 315/2001 Z. z. dosiahnutý. Ďalej súd vychádzal z čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ, v zmysle ktorého je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená s ohľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť a členské štáty sú povinné prijať všetky opatrenia, potrebné na zabezpečenie plného účinku (cieľu), ktorý smernica sleduje. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že smernica nebola správne transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne do ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. o HaZZ (ustanovenia zákona boli v rozpore s článkom 2 ods. 1 a článkom 6 písm. b) smernice). V tomto smere súd vychádzal z obdobných prípadov, kedy súdy konštatovali rozpor vnútroštátnej právnej úpravy s právnou úpravou Európskej únie. Odkázal na znenie čl. 2 bod 1, 2 Smernice 2003/88/ES, v zmysle ktorého čas určenej služobnej pohotovosti príslušníka HaZZ má byť súčasťou služobného času, pretože nejde o čas odpočinku. Zákon č. 315/2001 Z. z. tak v rozpore so Smernicou 2003/88/ES zo služobného (pracovného) času príslušníka HaZZ vyčleňuje čas určenej služobnej pohotovosti, pričom Smernica 2003/88/ES neumožňuje, aby členské štáty ponechali v platnosti alebo prijali inú definíciu pojmu „pracovný čas“, ako je definícia uvedená v smernici. Súd dospel k záveru, že smernica 2003/88/ES sa vzťahuje aj na žalobcu ako príslušníka HaZZ a stotožnil sa s tvrdením žalobcu, že zákon č. 315/2001 Z. z. nekorešponduje s čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES nesprávnou transpozíciou článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/

ES. Zároveň mal súd za nesporné, že zákonodarca do zákona o HaZZ účinnom od 01. 11. 2024 prijal hmotnoprávnu úpravu, keď doplnil § 97 ods. 3 zákona o HaZZ.

10. Zohľadňujúc vyššie uvádzané, súd sa v danom spore zaoberal otázkou, či boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za porušenie práva EÚ, kedy má poškodený právo na náhradu škody porušením únieového práva za splnenia predpokladov, že porušenie je dostatočne závažné, zároveň bola preukázaná existencia škody a priama príčinná súvislosť medzi porušením a škodou. V danom spore bola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi porušením a škodou, nakoľko došlo k porušeniu únieovej normy, vnútroštátna úprava bola v rozpore s článkom smernice. V prípade ak by transpozícia čl. 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES bola správna, nedochádzalo by k tomu, že služobná pohotovosť na pracovisku sa nepovažovala za pracovný čas a nedochádzalo by u žalobcu k porušeniu práva na odpočinok po práci. Ak by žalobca bol v službe v príslušnom období menej ako 48 hodín za 7 dní, v tom prípade by nedošlo k zásahu do práv žalobcu, hoci by právna úprava bola aj nesprávna. Bolo preto podľa súdu preukázané, že existuje priama príčinná súvislosť medzi porušením článku 6 písm. b) smernice a škodou, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal žalobca nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením dodržaný (kedy žalobca musel pracovať viac v dôsledku nezarátania služobnej pohotovosti do pracovného času). Súd prihliadol na skutočnosť, že žalobca vykonával službu na mieste určenom zamestnávateľom (služobný úrad), kde musel byť fyzicky prítomný bez ohľadu na to, že nemusel byť „aktívny“ počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti a že mal vytvorené podmienky na oddych, resp. spánok, musel byť plne k dispozícii a pripravený okamžite poskytnúť príslušné služby a plniť si svoje povinnosti. V tomto smere súd poukázal na rozsudok súdneho dvora EÚ C - 429/09.

11. Dokazovaním mal súd taktiež za preukázané, že nakoľko v rozhodnom období došlo k prekročeniu maximálneho 48 hodinového priemerného týždenného pracovného času na strane žalobcu, jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol daný. Žalobca svojou výpoveďou (v spojení s listinnými dôkazmi) preukázal, že pri takomto rozvrhnutí pracovného času, ktorý je v rozpore s právom EÚ prichádza o voľný čas, ktorý by inak mohol venovať rozvoju svojich osobných, rodinných, priateľských vzťahov ako aj fyzickej a psychickej relaxácii. Keďže súd posudzoval primeranosť uplatňovanej výšky náhrady ujme, ktorú v dôsledku nesprávnej implementácii normy Európskej únie žalobca utrpel, pri stanovení náhrady za zásahy žalovaného do nemajetkovej sféry žalobcu prihliadal aj na závažnosť ujmy, ktorá mu vznikla, na následky takýmto zásahom vyvolané ako aj na okolnosti zásahu (s ohľadom na fyzickú a psychickú záťaž práce). Za primeranú finančnú náhradu preto súd považoval sumu 2.300,- eur a v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol s tým, že pri rozhodovaní v danom spore zohľadnil v súlade s princípom rovnosti rozhodovanie v porovnateľných skutkových a právnych veciach, ako aj svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť.

12. Záverom súd poukázal na vznesenú námietku premlčania (voči žalobcom uplatneného nároku) zo strany žalovaného. Dodal, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorej začiatok plynutia pri náhrade za nemateriálnu ujmu je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak možno uplatniť v prvý deň nasledujúceho mesiaca, v danom spore za mesiac jún 2021 najskôr dňa 01. 07. 2021. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za mesiac jún 2021 plynula žalobcovi do 01. 07. 2024, pričom žalobca podal žalobu na súd dňa 01. 07. 2024, teda uplatnený nárok žalobcu nebol ani čiastočne premlčaný.

13. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady pomeru úspechu vo veci. Keďže v danom prípade súd žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy čo do základu, pričom výška nemajetkovej ujmy bola závislá iba od voľnej úvahy súdu, súd považoval žalobcu vo veci v plnom rozsahu za úspešného v rozsahu prisúdenej sumy (t. j. 2.300,- eur). Na základe uvedeného rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy. Zároveň s odkazom na ust. § 257 CSP nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa. O výške trov si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia (ust. § 262 ods. 2 CSP).

14. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalovaný a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP (konanie má inú vadu,

ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

15. Odvolanie žalovaný odôvodnil tým, že prepočty žalobcu (žalovaného obdobia od júna 2021 do mája 2024 vrátane) odporujú smernici a na účely predmetného súdneho konania žalovaný poskytol prepočet priemerného týždenného pracovného času žalobcu v 6-mesačných referenčných obdobiach v súlade so Smernicou a § 86 zák. o HaZZ v zmysle žalobcom predložených plachiet služieb. Zo žalovaným predloženého výpočtu vyplynulo, že ani v jednom z referenčných období nebol v prípade žalobcu prekročený maximálny pracovný čas, a to ani pri započítaní služobnej pohotovosti žalobcu podľa § 92 zák. o HaZZ. Pracovný čas žalobcu sa v rozhodnom období pre jednotlivé referenčné obdobia pohyboval od 37,819 hod do 46,414 hod. Žalobca tak vo svojich výpočtoch do pracovného času v rozpore so Smernicou zarátaval aj čas odpočinku podľa čl. 2 bod 2 Smernice (riadna ročná dovolenka, dodatočná dovolenka, dovolenka vo sviatok, voľno z kolektívnej zmluvy, voľno za prácu vo sviatok, či návštevu lekárskeho zariadenia alebo sprevádzanie rodinného príslušníka do lekárskeho zariadenia). Rovnako tak žalovaný počas celého konania poukazoval na nesprávne stotožňovanie pojmov „služobný čas“, „pracovný čas“ a „fond pracovného času“ zo strany žalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s jeho rozsiahlou argumentáciou týkajúcou sa týchto rozdielov, ako ani výpočtami predloženými žalovaným v duplike zo dňa 11. 11. 2024 a bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia nekriticky prevzal tvrdenia žalobcu (citujúc len príslušné zákonné ustanovenia a ustanovenia smernice).

16. Žalovaný v rámci svojej argumentácie vychádzal z ust. § 220 CSP, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, akým spôsobom sa súd vysporiadal s jeho komplexnou argumentáciou týkajúcou sa nesprávnosti výpočtu predloženého žalobcom, ktorý v rozpore so smernicou do pracovného času podľa čl. 2 bod 1 smernice v spojení s čl. 6 písm. b) smernice započítal aj čas odpočinku podľa čl. 2 bod 2 smernice, navyše označiac argumentáciu žalovaného týkajúcu sa referenčných období bez ďalšieho pre posúdenie veci za irelevantnú. Súčasne zo žiadnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, z akého dôvodu sa súd prvého stupňa absolútne stotožnil s tvrdením žalobcu o porušení čl. 2 bod 1 Smernice v spojení s čl. 6 písm. b) smernice a v čom prípadne vidí nesprávnosť výpočtov predložených žalovaným. Žalovaný pritom otázku, či došlo k reálnemu porušeniu práva žalobcu na maximálny pracovný čas podľa čl. 6 písm. b) Smernice (a ak áno, v akom rozsahu) považuje za otázku zásadného významu pre následné rozhodnutie súdu, či žalobca v dôsledku toho utrpel škodu resp. nemajetkovú ujmu a pre určenie primeraného zadostučinenia v peniazoch, na ktoré žalobcovi prípadne vzniká nárok a ktoré je povinný žalovaný žalobcovi zaplatiť. V tomto smere žalovaný poukázal na judikatúru SD EÚ, v ktorej Súdny dvor niekoľkokrát uviedol, že „pracovný čas“, ale aj „čas odpočinku“ je pojmom Únie, ktorý je nemenný (žalovaný vychádzal z rozhodnutí SD EÚ vo veciach C-303/98 Simap, C-437/05 H. I. proti Nemocnici Český Krumlov).

17. Rovnako za arbitrárne považoval žalovaný odôvodnenie súdu uvedené v bode 32. napadnutého rozsudku, keďže z neho jednoznačne nevyplýva, že týždenný pracovný čas žalobcu je zhodný bez ohľadu na to, či sa pri výpočte použije referenčné obdobie použité žalobcom alebo žalovaným. Len v prípade úplnej totožnosti vypočítaného týždenného pracovného času žalobcu v prípade použitia jedného, alebo druhého referenčného obdobia, by bolo možné uvedenú otázku označiť za irelevantnú. Bez použitia správneho referenčného obdobia pri výpočte týždenného pracovného času žalobcu nie je možné dospieť k správnejmu záveru pre zodpovedanie otázky, či došlo v prípade žalobcu k porušeniu smernice článku 6 písm. b) smernice. Žalovaný počas konania niekoľkokrát poukázal na rôzne dôvody, prečo je podstatné skúmať porušenie článku 6 písm. b) smernice vo vzťahu k žalobcovi v referenčných obdobiach dlhých šesť mesiacov.

18. Ďalej žalovaný v odvolaní poukázal na podmienky náhrady škody pri porušení Úniového práva, ktoré stanovuje priamo Súdny dvor Európskej únie (ďalej ako „SDEÚ“), ide konkrétne o porušenie normy únie, ktoré musí byť dostatočne závažné, existencia škody (nemajetkovej ujmy) a príčinná súvislosť medzi porušením a škodou. Uvedené podmienky musia byť naplnené kumulatívne, čo vyplýva z judikatúry SDEÚ, kde žalovaný príkladom odkázal na rozhodnutia SDEÚ vo veciach C-445/06 bod 20, C-46/93 a C-48/93 bod 51, C-5/94 bod 25 alebo C-178/93, C-179/94 až C-190/94 bod 20. Odkazujúc na uvedené mal žalovaný za to, že nemožno zovšeobecňovať obdobné spory príslušníkov HaZZ, nakoľko toto vytvára nebezpečný precedens vo vzťahu k sporom o náhradu nemajetkovej ujmy. Súd mal v konaní

preukázanú 2 a 3 podmienku nároku na náhradu škody (existenciu nemajetkovej ujmy, ktorá je v príčinnej súvislosti s tvrdeným porušením práva žalobcu) a apeloval na povahu výkonu práce žalobcu a potrebu primeraného odpočinku a psychohygieny v podobe času pre iné aktivity, záľuby a rodinu, čo žalovaný nepopiera. Predmetom tohto konania je však skutočnosť, či žalobca pracoval nad rámec 48-hodinového maximálneho týždenného pracovného času alebo nie, a ak áno, tak či mu vznikla v dôsledku tejto skutočnosti nemajetková ujma.

19. Čo sa týka otázky určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy, resp. jej samotné priznanie žalobcovi, žalovaný poukázal na SD EÚ, ktorý jej riešenie ponechal na úvahe vnútroštátnych súdov, a teda v otázke úspešnosti žaloby, resp. jej následnému určeniu výšky je nevyhnutné prihliadnuť na vnútroštátnu právnu úpravu a taktiež na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR (žalovaný v tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 2Cdo/348/2020 zo dňa 21. 12. 2022, sp. zn. 3 Cdo 137/2008 zo dňa 18. 02. 2010 a vo vzťahu k finančnému zadostučineniu na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/180/2022 zo dňa 28. 03. 2023 a sp. zn. 7Cdo/29/2021 zo dňa 31. 01. 2023 a Ústavného súdu SR vo veciach I. ÚS 233/2016 zo dňa 20. 04. 2016, I. ÚS 285/2018 zo dňa 15. 08. 2018, II. ÚS 424/2012 zo dňa 06. 11. 2014). Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v prvom rade skutočnosť, že morálna satisfakcia sa s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nepostačujúca, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Záver vyslovený súdom prvej inštancie v otázke výšky nemajetkovej ujmy nepovažuje žalovaný za dostatočný, resp. náležite zdôvodnený. Formulácia zvolená súdom prvej inštancie je zmätočná a nezrozumiteľná a nie je z nej zrejmé, z akých kritérií vychádzal, čím založil svoje rozhodnutie o primeranosti priznanej sumy iba na všeobecných záveroch, že žalobca bol ukrátený o hodiny voľného času, pričom však platí, že úvahy súdu prvej inštancie musia byť v odôvodnení rozsudku uvedené s poukazom na zistený skutkový stav tak, aby boli stranami sporu, ako aj odvolacím súdom preskúmateľné. V tomto smere žalovaný poukázal na skutkovo podobný prípad, ktorý bol prejednaný Krajským súdom v Košiciach, sp. zn. 6Co/66/2023 zo dňa 19. 06. 2023.

20. Záverom mal žalovaný za to, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre postup a rozhodnutie súdu podľa § 257 CSP a to s odkazom na stovky žalôb (formulároveho charakteru) podávaných žalobcami (príslušníkmi HaZZ) voči žalovanému, ohľadom tvrdenia porušenia maximálneho prípustného týždenného pracovného času uvedeného v čl. 6 písm. b) smernice. Formulárový charakter žalôb (vrátane žaloby podanej v tomto konaní) je možné identifikovať vďaka jednotnosti v osobe žalovaného alebo advokáta jednotlivých žalobcov. Za takýchto okolností, vyhotovenie tzv. formulárovej žaloby predstavuje skôr administratívny úkon ako vykonanie úkonu právnej služby a primárnym účelom takýchto žalôb nie je domáhanie sa ochrany svojich práv a oprávnených záujmov zo strany žalobcu ale priznanie trov konania. Žalovaný takéto konanie považuje za zneužitie civilného sporového konania, kedy sa spor vedie nie pre právo, ale primárne pre trovy (a na tieto účely je žalobca zneužitý zo strany advokáta). V prípade, ak by odvolací súd nevyhovел podanému odvolaniu, žalovaný má za to, že tento výrok o trovách konania musí byť v celom rozsahu zmenený v jeho prospech. V prípade, že odvolací súd žalobe podanému odvolaniu vyhovie, je nutné zrušiť aj výrok o trovách konania ako závislý výrok.

21. Poukazujúc na vyššie uvádzané skutočnosti, žalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

22. K odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu podaním zo dňa 13. 05. 2025 vyjadril žalobca, ktorý sa nestotožnil s námietkou žalovaného ohľadom nesprávneho výpočtu pracovného času, z ktorého malo vyplývať porušenie čl. 6 písm. b) Smernice č. 2003/88/ES zo dňa 04. 11. 2003. Z bodu 7. a na to v nadväznosti v bodoch 32. a 34. napadnutého uznesenia vyplýva, na základe akých úvah a prepočtov dospel súd k záveru, že žalobca pracoval nad maximálny dovolený čas 48 hod./týždenne. Taktiež sa nestotožnil s námietkou žalovaného, v zmysle ktorej súd nesprávne započítal do pracovného času aj čas odpočinku v zmysle čl. 2 bod 2 Smernice. Podľa názoru žalobcu súd správne toto tvrdenie žalovaného odmietol, kedy vychádzal jednak z vlastnej rozhodovacej praxe Okresného súdu Nitra, a taktiež z toho, že nie je možné sa stotožniť s výkladom žalovaného, v zmysle ktorého sa v ust. § 97 ods. 1 zákona o HaZZ čas odpočinku posudzuje ako služobný čas, avšak takýto čas nemá byť služobným časom. Výklad prednesený žalovaným je celkom zjavne právne vadný, pretože z hľadiska účelu a zmyslu uvedenej právnej normy, bolo zámerom zákonodarcu, aby sa za vykonávanie štátnej služby posudzoval aj čas čerpania dovolenky, plateného služobného voľna, zdokonaľovacej

služby podľa osobitného predpisu, účasti na rekondičnom pobyte, prehlbovania kvalifikácie, respektíve neprítomnosť príslušníka v štátnej službe z dôvodu dočasnej neschopnosti na vykonávanie štátnej služby z dôvodu choroby alebo úrazu, karantény. Nezapočítanie dovolenky do priemerného pracovného času zákonodarca učinil až novelou, účinnou od 01. 11. 2024, kde aj v dôvodovej správe uviedol, že čerpanie dovolenky nebude možné zarátat' do výpočtu priemerného týždenného pracovného času. Predmetom konania je však žalované obdobie spreď obdobia spomínanej novely, pričom právna úprava vyššie označeného zákona neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia, v zmysle ktorých by bolo potrebné aplikovať právnu úpravu aj na právne vzťahy so spätnou účinnosťou.

23. S odkazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-254/18 žalobca poprel tvrdenia žalovaného o odmietnutí použiteľnosti referenčných období zo strany súdu, ktoré označil žalovaný za irelevantné a nepoužiteľné na daný prípad. Žalobca v tomto smere poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v zákone o HaZZ, ktorá v žalovanom období (ani v čase doručenia žaloby) neobsahovala žiadne mechanizmy, ktoré by zabezpečili, že nebude prekročovaný 48 hodinový týždenný pracovný čas v každom období dvoch po sebe nasledujúcich referenčných období. Ust. § 86 zákona o HaZZ sa síce týka nerovnomerného rozvrhnutia služobného času (na obdobie šiestich mesiacov), avšak uvedené nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa Smernice, teda nejde o určenie referenčného obdobia v súvislosti s priemernou maximálnou dĺžkou týždenného pracovného času. Žalobca ďalej skonštatoval, že priamy účinok môže mať len také ustanovenie smernice, ktoré priznáva individuálne právo jednotlivcovi, čo však nie je uvedený prípad. Priamy účinok nemá ani ustanovenie čl. 16 a 17 predmetnej Smernice, pretože ukladajú iba možnosť štátu určiť referenčné obdobie. Štát sa tak nemôže v konaní so súkromnoprávnym subjektom dovolávať priameho účinku Smernice, čo vyplýva z judikatúry SD EÚ aj článku 288 ZFEÚ, ktorý priznáva záväznosť smernice len voči členským štátom, nie jednotlivcom. V tomto smere žalobca odkázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov zo dňa 28. 11. 2024, sp. zn. 5Co/26/2024, Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/110/2024 zo dňa 21. 11. 2024. Čo sa týka námietky žalovaného, že ust. § 86 zákona o HaZZ bolo do právnej úpravy SR prevzaté ustanovenie o referenčných obdobiach, v tomto smere má žalobca za to, že toto ustanovenie sa týka nerovnomerne rozvrhnutého služobného času, avšak nijako nesúvisí s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa Smernice. Uvedené ustanovenie, ako ani celý právny predpis však neobsahuje stanovenie maximálnej dĺžky týždenného pracovného času 48 hodín, preto sa ani uvedené tam stanovené obdobie nemôže vykladať tak, že bolo zavedené aj v súvislosti s maximálnym týždenným pracovným časom. Nejde teda o určenie referenčného obdobia v súvislosti s maximálnou priemernou dĺžkou týždenného pracovného času, s prihliadnutím na to, že do zákona o HaZZ nebolo transponované ustanovenie článku 6 písm. b) Smernice. Napokon referenčné obdobie 6 mesiacov pre uplatňovanie týždenného pracovného času bolo do právneho poriadku zavedené až novelou k 01. 11. 2024, čo podporuje závery o jeho absencii v právnej úprave platnej do 31. 10. 2024. Nesprávny je aj záver žalovaného o tom, že v čl. 19 Smernice sa rozširujú referenčné obdobia až na šesť mesiacov, keďže toto zo znenia Smernice ako závažné pravidlo nevyplýva (ide len o možnosť výnimky). Ak žalovaný poukazuje na čl. 16 preambuly Smernice, ktorý hovorí o potrebe pružnosti pri uplatňovaní tejto Smernice (v spojení s článkom 17), rovnako nejde o závažné pravidlo, ale o odôvodnenie situácií, kedy nie je žiaduce striktné dodržiavať pravidlá stanovené Smernicou a kedy má štát alebo sociálny partner možnosť uplatniť odchýlky z určitých ustanovení.

24. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že z jednotlivých ID plachiet vyplýva, že aj žalovaný do odpracovaných hodín žalobcu započítaval dovolenky, PN-ky, rehabilitácie a pod. (napr. ID plachty za mesiac 1/2022, 4/2022, 10/2022 a mnohé iné, kde sa do odpracovaných hodín zohľadnila aj dovolenka žalobcu). Prezentovaná právna logika navyše vyplýva aj z najnovšieho rozhodnutia Krajského súdu Košice zo dňa 28. 02. 2025, sp. zn. 8Co/92/2024. V ďalšom obsahu odvolania žalobca k použiteľnosti údajov z fondu pracovného času odcitoval z rozhodnutí Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 17. 12. 2024, sp. zn. 14Co/74/2024 a Krajského súdu Košice zo dňa 21. 11. 2024, sp. zn. 2Co/110/2024.

25. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s dôvodmi, ako aj určením výšky nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola priznaná v tomto konaní, čo podrobne vysvetlil v bode 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom v kontexte odvolacej argumentácie žalovaného možno konštatovať, že ten zdôvodnil, aká ujma žalobcovi vznikla a prečo ju považoval za vážnu, ozrejmil tiež dôvody, na podklade ktorých dospel k záveru o primeranosti výšky priznaného peňažného odškodnenia. Správnosť záverov, ako uvádza súd prvej inštancie, má oporu aj v rozhodnutí Krajského súdu Košice zo dňa 21. 11. 2024, sp. zn. 2Co/110/2024. Samotná strata času odpočinku je sama o sebe bez ďalšieho dôvodom na

priznanie nároku na náhradu škody porušením čl. 6 písm. b) Smernice bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu z hľadiska vnútroštátneho práva (uvedený názor vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu Košice zo dňa 11. 03. 2025, sp. zn. 5Co/35/2024).

26. Záverom žalobca uviedol, že žalovaný nikdy netvrdil a už vôbec nepreukázal, že by mali byť splnené podmienky v zmysle ust. § 257 CSP, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi. Z uvedeného dôvodu výrok o náhrade trov konania a jeho odôvodnenie považuje za správne a konzistentné s rozhodovacou praxou všetkých odvolacích súdov na celom území SR. Žalovaný je pôvodcom týchto sporov, ktorých sú tak, ako sám uvádza, na území SR stovky, a preto „sankcia“ vo forme náhrady trov konania v neprospech žalovaného nemôže ani len teoreticky byť zhojená postupom v zmysle ust. § 257 Civilného sporového poriadku.

27. Poukazujúc na vyššie uvádzané skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

28. Žalovaný v rámci odvolacej repliky uviedol, že sa pridrižiava všetkých svojich tvrdení uvedených v podanom odvolaní a plne na ne odkázal. K výkladovým pravidlám Smernice uviedol, že aj v prípade, že sa jednotliviec dovoľáva priameho účinku ustanovenia smernice, ktorú členský štát netransponoval do svojho vnútroštátneho poriadku vôbec, neúplne, či nesprávne, je potrebné mať na pamäti primárne ciele smernice, ktoré úniový zákonodarca jej prijatím sledoval. V tomto smere žalovaný poukázal na rozhodnutia SD EÚ vo veciach Van Gend en Loos, Defrenne/SABENA a Von Colson v Land Nordrhein-Westfalen. Závery vyplývajúce z rozhodnutia SD EÚ vo veci Marshall/Southampton and South-West Hampshire Area Health Authority, na ktorý poukazoval žalobca vo svojom vyjadrení, nemajú nič spoločné s námietkou žalovaného v tomto konaní, v ktorom sa priameho účinku smernice voči štátu dovoľáva žalobca ako jednotliviec, a nie žalovaný. Žalobca síce správne uvádza záver SD EÚ, že smernica nemôže sama o sebe ukladať povinnosti jednotlivcom, a preto nemôže byť ustanovenie smernice použité proti nim, tento je však vytrhnutý z kontextu (obdobne aj v prípade čl. 288 zmluvy o fungovaní Európskej únie).

29. Žalovaný ďalej uviedol, že pri posudzovaní, či 6-mesačné obdobie, na ktoré odkazuje § 86 ods. 1 zák. o HaZZ, je možné na účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času žalobcu považovať za referenčné obdobie podľa čl. 16 resp. 19 smernice ako odchýlku pre protipožiarne služby je nutné vychádzať opätovne z cieľa a účelu smernice a postavenia § 86 ods. 1 v rámci systematiky zákona o HaZZ. Odkázal na rozhodovaciu činnosť SD EÚ, ktorý jasne judikoval, že čl. 6 písm. b) smernice má priamy účinok len v spojení s referenčným obdobím, ktoré nesmie presiahnuť 12 mesiacov podľa čl. 19 smernice. Žalovanému nebránilo, aby pre výpočet priemerného týždenného pracovného času žalobcu aplikoval referenčné obdobie 12 mesiacov ako minimálne kritérium vyžadované smernicou. Napriek tomu sa rozhodol aplikovať 6-mesačné referenčné obdobie charakteristické pre rozvrhnutie týždenného pracovného času príslušníka HaZZ podľa vnútroštátneho právneho poriadku. Čo sa týka poukazovania žalobcu na medzičasom prijatú novelu zákona o HaZZ, z tejto nemožno usudzovať neexistenciu referenčného obdobia v doterajšej právnej úprave. K legislatívnej zmene pristúpil zákonodarca s cieľom odstrániť akékoľvek možné výkladové a aplikačné problémy pri plánovaní nerovnomerného rozvrhnutia pracovného času a služobných pohotovostí doplnením § 97 ods. 3 zákona o HaZZ. Žalovaný považoval svoj postup pri výpočte priemerného týždenného pracovného času žalobcu (v rámci ktorého za pracovný čas nepovažoval riadnu ročnú dovolenku, dodatkovú dovolenku, dovolenku vo sviatok bez odpočtu, náhradné voľno za prácu vo sviatok, náhradné voľno za prácu nadčas na žiadosť žalobcu, voľno z kolektívnej zmluvy, práceneschopnosť, návštevu lekára, sprevádzanie rodinného príslušníka do lekárskeho zariadenia) a neutralizoval dni riadnej ročnej dovolenky, ktoré spadajú pod ustanovenie čl. 7 smernice, a teda všetky dovolenky v plachtách služieb označené ako „DOV“, všetky druhy práceneschopnosti (v plachtách označené ako „PN“, „PNK“ a „OČR“), ako aj dni označené ako „VSZ“ a teda dni prekážky z dôvodu všeobecného občianskeho záujmu, za správny a plne v súlade so smernicou.

30. K nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že nemá dôvod spochybňovať závery SD EÚ za predpokladu, že by v prípade žalobcu skutočne došlo k porušeniu čl. 6 písm. b) smernice. Žalobcom tvrdené porušenie jeho práva na maximálny priemerný týždenný pracovný čas a z toho vyplývajúca tvrdená ujma v podobe „straty času“, ktoré si osvojil aj súd prvej inštancie, je založená na nesprávnych výpočtoch. V konaní preukázal, že žalobca v jednotlivých referenčných obdobiach (žalobou uplatnenom rozhodnom období) pracoval v priemere od 37,819 hod. týždenne do 46,943 hod. týždenne, a nie od 48,52 hod. týždenne

do 52,20 hod. týždenne. Žalobcom tvrdené porušenie povinnosti správne transponovať smernicu do vnútroštátneho právneho poriadku samo o sebe nespôsobuje škodu, ktorá zakladá právo na náhradu škody, bez toho, aby žalovaný mal možnosť preukázať opak, pretože nemožno zaviazat' na náhradu škody, ktorá nevznikla.

31. Žalobca záverom k argumentácii žalovaného vo vzťahu k § 257 CSP uviedol, že strana v konaní nie je povinná vopred namietat' výrok súdu o trovách konania pre prípad neúspechu v konaní. Z dikcie § 257 CSP vyplýva, že nie je viazané na návrh niektorej strán konania.

32. Žalobca v odvolacej duplike poukázal na pramene (SR a EÚ), v ktorých je upravená problematika práva na náhradu škody a dodal, že každý súd členského štátu Európskej únie je povinný vykladať vnútroštátne ustanovenia čo najviac v súlade s právom EÚ. Žalobca poukázal na žalovaným opakovane prezentovanú právnu obranu (ohľadne pracovného času, referenčných období či neutralizácie), v ktorých nekonkretizuje jednotlivé odvolacie dôvody upravené Civilným sporovým poriadkom, ale len reaguje na vyjadrenia žalobcu, čo je však príznačné pre prvostupňové konania (odvolacie dôvody je totiž potrebné nielen tvrdiť, ale aj konkrétne odôvodniť). Ďalej žalobca poukázal na ust. § 366 CSP, ktorý vymedzuje zákaz novôt v odvolacom konaní, k čomu dodal, že vyjadrenia žalovaného predstavujú len „nadstavbu“ prostriedkov procesnej obrany a útoku, ktoré z dôvodu vývoja svojej stratégie nevyužil, resp. nestihol využiť v prvoinštančnom konaní (túto obranu používa v každom konaní), nakoľko mu neboli známe. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby ich v súlade s ust. § 366 CSP odmietol. V ostatnej časti vyjadrenia žalobca vychádzal zo skutočností a záverov, na ktoré už poukázal vo svojich predchádzajúcich podaniach.

33. Ďalšie vyjadrenia sporových strán podané neboli.

34. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie je prípustné (§ 358 CSP „a contrario“), bolo podané včas, oprávnenou stranou (žalovaným), (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku o náhrade trov konania III. podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

36. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

37. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 6.430,05 eur, a to titulom porušenia práva Európskej únie ako následku nesprávne transponovanej Smernice Európskeho parlamentu a rady 2003/88/ES zo 4. 11. 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej ako „Smernica“) vo vzťahu k zákonu o HaZZ, dôsledkom čoho malo dôjsť u žalobcu k porušeniu jeho práva na maximálny priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 hodín. Žalovaným obdobím je obdobie od júna 2021 do mája 2024 vrátane. Základ nároku žalobca odôvodňoval tvrdením, že žalovaný ako členský štát Európskej únie neprijal v rozhodnom období nevyhnuté opatrenia, ktoré by v súlade so Smernicou považovali čas služobnej pohotovosti za pracovný čas pre účely rozvrhnutia pracovného času, rešpektujúc maximálny priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 hodín. Žalobca v tomto smere tvrdil, že v žalovanom období odpracoval 1882,80 hodín služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času. Bol názoru, že pri takto rozvrhnutom pracovnom čase prišiel v rámci žalovaného obdobia o voľný čas, ktorý mohol venovať rozvíjaniu osobných a rodinných záležitostí svojho života. Uviedol, že za celé žalované obdobie dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas najmenej 49,67 hodín týždenne. Za účelom preukázania svojich

tvrdení súdu predložil výplatné pásky a tabuľky, z ktorých je zrejmy fond pracovného času, ako aj celkový počet hodín služobnej pohotovosti za žalované obdobie.

38. Odvolací súd posúdil podané odvolanie podľa jeho obsahu, pričom sa zameril na relevantnú odvolaciu argumentáciu žalovaného v rovine ním uplatnených námietok (odvolacích dôvodov) a to prítomnosti vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný síce v odvolaní ako odvolací dôvod výslovne neuviedol, že odvolanie podáva aj z dôvodu uvedenom v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), avšak jeho odvolacia argumentácia v značnom rozsahu na porušenie práva na spravodlivý proces poukazuje.

39. Odvolací súd považoval námietku žalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku za dôvodnú, v priebehu konania žalovaný poukazoval na povinnosť súdu skúmať porušenie čl. 6 písm. b) Smernice v rámci 6-mesačných referenčných období a v rámci toho tvrdil, že pre účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času nie je možné zahŕňať čas odpočinku (t. j. dovolenku, dodatkovú dovolenku, PN, voľno za prácu vo sviatok a pod.). V tomto smere žalovaný ďalej spochybnil spôsob výpočtu žalobcu, ktorý len k fondu pracovného času prirátal hodiny služobnej pohotovosti, pričom fond pracovného času v sebe zahŕňa aj časy odpočinku. V tejto súvislosti žalovaný predložil vlastný výpočet priemerného týždenného pracovného času za žalované obdobie. Odvolací súd vyhodnotil žalovaným prednesené otázky v rámci prvoinštančného konania za otázky podstatného významu pre spravodlivé rozsúdenie veci, na ktoré bol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku povinný poskytnúť dostatočne presvedčivú odpoveď. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však takáto odpoveď na položené otázky nevyplýva, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

40. Odvolací súd považoval za dôvodnú aj námietku o nedostatočnom odôvodnení záveru o prekročení maximálneho priemerného týždenného pracovného času, keď súd prvej inštancie pre účely posúdenia prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času v podstate len prebral výpočet predložený žalobcom, ktorý bol „de facto“ založený na sčítaní hodín fondu pracovného času a hodín služobnej pohotovosti, a ktoré výpočty prijal súd prvej inštancie za vlastné bez toho, aby sa riadne vysporiadal s vyššie uvedenými námietkami žalovaného. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého malo byť na základe výpočtu žalobcu preukázané, že za celé žalované obdobie dochádzalo k prekročovaniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, bol v podstate odôvodnený len prevzatím niektorých častí žaloby a jej príloh, ktorý spôsob odôvodnenia odvolací súd nepovažoval za dostatočný. Pre účely naplnenia práva na spravodlivý proces a tomu prislúchajúceho práva na riadne odôvodnenie rozsudku sa vyžaduje, aby odôvodnenie rozsudku bolo výsledkom právno-analytickej činnosti, ktorá následne podlieha prieskumu súdov vyššieho stupňa. Uvedené znamená, že nestačí len odkázať na konštatačnú časť odôvodnenia rozsudku (na vyjadrenie strany sporu), ale vyžaduje sa, aby súd výslovne premietol, ktoré tvrdenia považuje za relevantné, ako ich v kontexte vykonaného dokazovania hodnotil a aký čiastkový záver z toho vyvodzuje. Práve výsledok myšlienkového pochodu a prijatých argumentov súdu prvej inštancie tvorí podstatu odvolacieho prieskumu, a preto, ak určitý záver nedisponuje dostatočným argumentačným základom súdu prvej inštancie, je potom vylúčená aj možnosť riadneho odvolacieho prieskumu pre nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, tzv. „ratio decidendi“.

41. V rozsahu žalovaným uplatneného odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaný argumentoval spochybnením preukázania základu nároku žalobcu, resp. že došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času nad 48 hod. V tomto smere argumentoval aplikáciou 6-mesačného referenčného obdobia, nesprávnym posúdením niektorých časov odpočinku ako pracovného času na účely výpočtu (tzv. súd sa nesprávne vysporiadal s povahou fondu pracovného času). Na záver namietal aj spôsob výpočtu výšky ujmy a jej primeranosť.

42. Nesprávnym právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny

predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

43. Pre záver o (ne)dôvodnosti žaloby (základu nároku) je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné v prvom rade zistiť, či v rámci žalovaného obdobia, ako dôsledku nesprávne transponovanej Smernice, absentovali také normatívne opatrenia, ktoré by umožňovali pracovnú pohotovosť nepovažovať za pracovný čas pre účely dodržania maximálneho priemerného týždenného pracovného času. V rámci uvedeného je potrebné vychádzať z právnej úpravy Slovenskej republiky, ktorá normovala pracovnoprávne postavenie žalobcu ako hasiča, účinnej v rámci rozhodného obdobia. To znamená, že je potrebné na vec nahliadať cez zákon o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024 a Zákonník práce v znení účinnom do 31. 07. 2024. V tomto smere odvolací súd uvádza, že článok 6 písm. b) Smernice stanovuje, že priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Podľa § 85 ods. 1 zákona o HaZZ, v znení účinnom do 31. 10. 2024, služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Podľa § 86 ods. 1 a 2 zákona o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024, služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov. Pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni. Podľa § 86 ods. 4 veta prvá predmetného zákona „Vykonávanie služobných činností príslušníkov s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom sa rozvrhuje spravidla na obdobie jedného mesiaca. Podľa § 92 ods. 1 Zákona o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024, služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času. Z citovaných ustanovení Zákona o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024 vyplýva, že zákon oddeľuje vykonávanie štátnej služby hasiča v rámci služobného času a vykonávanie štátnej služby hasiča v rámci určenej služobnej pohotovosti, pretože služobná pohotovosť hasiča bezprostredne nadväzuje na služobný čas hasiča. Výsledkom uvedenej úpravy je záver, že hoci v obidvoch prípadoch ide o výkon štátnej služby hasiča, služobná pohotovosť hasiča sa nezapočítava do služobného času hasiča. Podľa článku 2 ods. 1 a 2 Smernice však pracovný čas predstavuje akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a (alebo) praxou a naproti tomu čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom, z čoho možno vyvodiť, že čas určenej služobnej pohotovosti hasiča má byť súčasťou služobného času, pretože nejde o čas odpočinku. Zákon o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024 tak jednoznačne v rozpore so Smernicou zo služobného (pracovného) času hasiča vyčleňuje čas určenej služobnej pohotovosti. Uvedené možno odvodiť aj z ustanovenia § 122 ods. 3 zákona o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024, z ktorého tiež vyplýva rozlíšenie, že ak počas trvania služobnej pohotovosti dôjde k vykonaniu štátnej služby (k výjazdu), až takéto vykonanie je štátnou službou. Smernica pritom neumožňuje, aby členské štáty ponechali v platnosti alebo prijali inú definíciu pojmu „pracovný čas“, ako je definícia uvedená v Smernici. Súdny dvor pritom viackrát rozhodol, že členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti článku 6 písm. b) Smernice tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo ho určitým spôsobom obmedzia. Z uvedeného potom vyplýva záver, že vnútroštátna právna úprava v rozhodnom období umožňovala zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času (hoci príslušník je v službe a k dispozícii služobnému úradu) a rozvrhnúť žalobcovi služobný čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú článkom 6 písm. b) Smernice. Povedané inak, Zákonník práce v znení účinnom do 31. 07. 2024 v ust. § 85 ods. 9 uvádza, že priemerný týždenný pracovný čas zamestnancov, vrátane práce nadčas nesmie prekročiť 48 hodín. V § 96 ods. 2 Zákonník práce uvádza, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Oproti tomu z ustanovení § 85 až § 93 zákona o HaZZ v znení účinnom do 31. 10. 2024 nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie. V tejto súvislosti potom odvolací súd konštatuje, že Slovenská republika ako členský štát Európskej únie v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov (v danom prípade príslušníkov hasičského a záchranného zboru), neprijala v rozhodnom období opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby bol služobný čas definovaný v súlade

s pojmom pracovný čas podľa článku 2 Smernice pre účely dodržania maximálnej hranici priemerného týždenného pracovného času (čl. 6 písm. b/ Smernice).

44. Následne, pre prijatie záveru o dôvodnosti podanej žaloby bolo potrebné zistiť, či u žalobcu v rámci žalovaného obdobia dochádzalo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, t. j. nad 48 hodín, kde bolo potrebné si ozrejmiť, akým spôsobom má žalobca rozvrhnutý služobný čas, od čoho potom závisí aj určenie referenčného obdobia, pri ktorom sa zisťuje dodržanie povinnosti rešpektovať maximálnu hranicu priemerného týždenného pracovného času.

45. Vo vyššie naznačenom smere odvolací súd dáva do pozornosti, že termín „fond pracovného času“ nie je legálne vymedzený v Zákonníku práce ani v zákone o HaZZ, preto je potrebné ho vnímať ako formu súhrnu pracovného času, ktorý po rozvrhnutí zamestnávateľom by mal zamestnanec v ideálnom stave za určitý časový úsek odpracovať. Možno tak uzavrieť, že fond pracovného času je iba teoretické (ideálne) číslo vyjadrujúce koľko pracovných hodín pracovného času má zamestnanec k dispozícii v mesiaci pri jeho spôsobe rozvrhnutia pracovného času. Zákonník práce, ako i zákon o HaZZ reguluje spôsob rozvrhnutia pracovného času zamestnanca, pričom jednou z podmienok je aj rešpektovanie pravidiel pre rovnomerne alebo nerovnomerne rozvrhnutý pracovný čas. Zamestnávateľ má teda k dispozícii týždenný pracovný čas a ten podľa potreby rozvrhuje buď na jednotlivé týždne, mesiace tak, aby v určenom referenčnom období bol v priemere dodržaný rozsah ustanoveného týždenného pracovného času. Počet pracovných dní, ktoré je zamestnanec povinný odpracovať v príslušnom období sa potom logicky bude odvíjať od spôsobu rozvrhnutia pracovného času.

46. Z obsahu súdneho spisu (a žaloby) vyplýva, že žalobca mal v rozhodnom období rozvrhnutý pracovný čas nerovnomerne, čo vyplýva aj z ust. § 86 ods. 1 zákona o HaZZ v znení účinnom do 31. októbra 2024, v zmysle ktorého „Služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov“. Z uvedeného vyplýva, že podstata rozvrhového obdobia tkvie aj v tom, aby zamestnávateľ, ktorý rozvrhne pracovný čas, v tomto období aj sledoval dodržanie priemerného týždenného pracovného času. Čo sa týka referenčného obdobia pre účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času odvolací súd uvádza, že ak zákon o HaZZ pre nerovnomerné rozvrhnutie pracovného času určuje obdobie 6 mesiacov, tak potom z právnej logiky veci možno odvodiť, že v súlade s čl. 17 ods. 2 a 3 písm. b) bod iii., ktorý umožňuje sa odchýliť od čl. 16 písm. b) Smernice stanovujúc štvormesačné referenčné obdobie, ide aj o určenie referenčného obdobia nad tento všeobecný rozsah prezumovaný v čl. 16 písm. b) Smernice, a teda pre účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času bolo pre rozhodnutie vo veci potrebné vychádzať zo 6-mesačného referenčného obdobia. Uvedenému zodpovedá aj povaha nerovnomerne rozvrhnutého pracovného času, pri ktorom platí, že v rámci jedného rozvrhového obdobia môže byť rozsah pracovného času v jednotlivých týždňoch kolísavý, čo má svoje opodstatnenie aj v povahe (charaktere) vykonávanej práce. Považa takéhoto referenčného obdobia (6 mesiacov) potom vytvára aj racionálne podmienky pre zistenie priemerného týždenného pracovného času za sledované obdobie. Odvolací súd poznamenáva, že pre účely ustálenia referenčného obdobia je potrebné odlíšiť rozvrhové obdobie, ktoré je v zmysle ust. § 86 ods. 1 zákona o HaZZ 6-mesačné, od rozvrhu vykonávania služobných povinností s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom, ktorý sa spravidla rozvrhuje na obdobie jedného mesiaca v zmysle ust. § 86 ods. 4 predmetného zákona. Pre účely eurokonformného výkladu v rámci ustálenia referenčného obdobia je rozhodujúca skutočnosť o dĺžke rozvrhového obdobia služobného času (v rámci ktorého sa potom čiastkovo rozvrhuje vykonávanie služobných povinností), a ktoré obdobie je zákonom stanovené na 6 mesiacov. Expressis verbis, pre zistenie, či u žalobcu dochádzalo v rozhodnom období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, bolo potrebné vychádzať zo šesťmesačného referenčného obdobia. Žalobný nárok pritom vyplýval z tvrdení žalobcu o nezarátaní hodín služobnej pohotovosti do pracovného času, v dôsledku čoho malo dôjsť uňho k prekročeniu 48 hodín priemerného týždenného pracovného času, čomu zodpovedá aj jednoznačná formulácia čl. 6 písm. b) Smernice. Za týmto účelom žalobca produkoval dôkazy v podobe výplatných pásov a prehľadu odpracovaných hodín, určenej služobnej pohotovosti a priemerného týždenného času, z ktorých je možné, okrem údaju o fonde pracovného času, zistiť aj rozsah skutočne odslúžených hodín. Odvolací súd v tejto rovine konštatuje, že základným predpokladom pre úspech žalobcu v spore je tvrdiť a tiež preukázať všetky tie skutočnosti, z ktorých pre súd vyplynie, že žalobcov pracovný čas v referenčných obdobiach v priemere prekračoval 48 hodín týždenne. Následkom neunesenia bremena tvrdenia a dôkazu je strata sporu. V tomto smere odvolací súd upriamil pozornosť na bod 32. napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie vychádzal

z dôkazov predložených žalobcom a to konkrétne z prehľadu odpracovaných hodín, určenej služobnej pohotovosti, priemerného týždenného času a výplatných pásov, z čoho jednoznačne vyvodil porušenie čl. 6 písm. b) Smernice. Uvedené však nebolo možné konštatovať vo vzťahu k žalovanému, ktorý ku svojmu vyjadreniu k vyjadreniu žalobcu zo dňa 11. 11. 2024 priložil prepočet pracovného času žalobcu, plachty služieb žalobcu a prehľad plánu služieb žalobcu, ku ktorým sa súd v odôvodnení rozsudku nevyjadril. Obdobne ako v odvolaní žalovaný poukazoval na nesprávnosť prepočtov žalobcu týkajúcou sa referenčného obdobia pri výpočte týždenného pracovného času za dotknuté obdobie. Uvedeným postupom súd prvej inštancie bez vecného zdôvodnenia odmietol úvahy žalovaného o potrebe ustálenia si referenčného obdobia ako takého, ale na strane druhej aproboval závery žalobcu o prekročení maximálneho priemerného týždenného pracovného času vychádzajúceho z ročných referenčných období, eventuálne z obdobia 3 rokov (jún 2021 až máj 2024).

47. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak v určitom rozsahu pôsobí zmätočne, súd prvej inštancie na jednej strane tvrdí, že došlo k porušeniu čl. 6 písm. b) Smernice, no na druhej strane nemal ustálený rozsah referenčného obdobia, z ktorého pri svojej argumentácii vychádzal (v bode 32. rozsudku súd okrajovo skonštatoval, že žalobca pri výpočtoch priemerného pracovného času vychádzal z referenčného obdobia 6 mesiacov). Odvolací súd dáva do pozornosti, že ustálenie si referenčného obdobia má priamy dopad na zistenie rozsahu porušenia čl. 6 písm. b) Smernice (t. j. v koľkých referenčných obdobiach došlo k prekročeniu 48 hodín), od čoho potom závisí aj záver o primeranosti výšky priznanej ujmy. V tejto časti preto odvolací súd vyhodnotil odvolaciu námietku žalovaného ako dôvodnú. V ostatnej časti vyhodnotil námietku žalovaného ako nedôvodnú.

48. Poukazujúc na vyššie uvádzané, konštatujúc čiastočnú dôvodnosť odvolania žalovaného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu (výrok I. a III.) zrušil a vec mu vrátil v zmysle ust. § 391 ods. 1, 3 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom rozhodnutí zohľadní odvolacím súdom vytýkané nedostatky a preskúma, či na strane žalobcu došlo v rámci referenčných období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času aj s náležitým vecným zdôvodnením.

49. Podľa § 220 ods. 1 CSP, v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách „V mene Slovenskej republiky“ uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaného sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia.

50. Podľa § 224 CSP, súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

51. Záverom dáva odvolací súd do pozornosti chyby obsiahnuté v záhlaví napadnutého rozsudku, ktoré spočívajú v nesprávnom označení žalovaného ako „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky“. Ako vyplýva zo samotného obsahu žaloby, žalobca žaluje Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ako ústredným orgánom štátnej správy, pod ktorého pôsobnosť spadá aj Hasičský a záchranný zbor SR (§ 2 ods. 4 zákona o HaZZ, § 16 písm. a/ zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky). V zmysle uvedeného, ak je stranou sporu štát, okrem označenia štátu je potrebné uviesť aj označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Ďalšou chybou obsiahnutou v záhlaví napadnutého rozsudku je nesprávne označenie sídla právneho zástupcu žalobcu, kde súd prvej inštancie nesprávne uviedol „Farská 31, 949 01 Nitra“. Ako vyplýva z internetovej stránky Slovenskej advokátskej komory, právny zástupca žalobcu má aktuálne zapísané sídlo na Svätoplukovom námestí 1/B, Nitra, uvedené vyplýva aj zo žaloby (č. I. 1 - 13 súdneho spisu), vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného k žalobe zo dňa 25. 09. 2024 (č. I. 101 – 109 súdneho spisu), ospravedlnení neúčasti na pojednávaní zo dňa 12. 12. 2024 (č. I. 230 súdneho spisu) a pod. V zmysle vyššie citovaného zákonného ust. § 220 CSP, zákonná úprava kladie dôraz pri písomnom vyhotovení rozsudku (okrem iného) na presné označenie strán sporu a ich zástupcov (prípadne iných subjektov zúčastnených v konaní). V ďalšom konaní, po vrátení veci, súd prvej inštancie zohľadní odvolacím súdom vytýkané nedostatky (obsiahnuté v záhlaví rozsudku) a strany (vrátane ich právneho zástupcu) označí tak, aby toto označenie zodpovedalo skutočnému stavu.

52. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

53. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).